

λεὺς ἡ ὁ Σουλτάνος ἡ ὁ "Ἀραβή; Οἱ δύο πρώτοι: ἔξουδες τεροῦνται ὑπὸ τοῦ τρίτου, ὃ δὲ τρίτος δὲν εἶναι ἀρχὴ, ἀλλὰ συνωμότης κατὰ τοῦ κυρίου του καὶ κατὰ τῆς χώρας του. Διὰ νὰ λάθῃ δύο γαλόνια περισσότερα ἔξηγειρεν ὅλην αὐτὴν τὴν συμφορὰν ἐπὶ τοῦ αἰγυπτιακοῦ λαοῦ.

Καὶ αὕτη μὲν ἡ ἐπιφάνεια τοῦ ζητήματος ἀλλὰ τὸ βάθος, ὅτι ἡ Ἀγγλία ἔχει ἀνάγκην τῆς Αἴγυπτου. Ἡ Αἴγυπτος εἶναι δρόμος ἀγγλικός. "Αν δύναται νὰ στερηθῇ τὸν Ὁκεανόν της, δύναται ἐπίσης νὰ στερηθῇ τῆς Αἴγυπτου της. Διότι ὁ Βήκονσφιλδ τὸ εἶπεν: ἡ Ἀγγλία εἶναι μουσουλμανικὴ αὐτοκρατορία, δὲν εἶναι εὐρωπαϊκή. "Αν ἔχῃ 40 ἑκατομμύρια Εὐρωπαίων ὑπηκόους, ἔχει ἑκατὸν σαράντα Μωαμεθανῶν. Εἰς τὴν ἐπικράτειαν τῆς αὐτὴν ἀπὸ ποῦ ἀλλοῦ θὰ πάγη εἰμὴ ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον; Διὰ τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς Καλῆς Ἐλπίδος τὴν χωρίζουν ἀπὸ τῆς Βούβανῆς ἐνδεκασχίλια μίλια· ἐνῷ διὰ τῆς Σουεσείου διώρυγος ἔξαισχίλια μόνον. Τὸ κέρδος αὐτὸ τῶν πέντε χιλιάδων μιλίων σημαίνει κέρδος εἰκοσιν ἡμερῶν· καὶ ἐντὸς εἴκοσι ἡμερῶν χαλᾶ καὶ φιάνεται κόσμος.

Αὐτὴν τὴν ὁδὸν, αὐτὴν τὴν πύλην ἔζητος νὰ ἐμφράξῃ εἰς τὸν Ἀιγύπτον, εἰς τὸν Ὑπερήφανον, εἰς τὴν Καστροφόρην, εἰς τὸν Σουλτάνορ ὁ μελοδραματικὸς ἥρως "Ἀραβής, ὁ γελοτός Ράδαρης τῆς Ἀττας, κρατῶν πατασθούραν τινα τῆς Μέσκας ἐν τῇ μιᾷ χειρὶ καὶ ἀξεστον γεμποῦτε ἐν τῇ ἀλλῃ. Τώρα ἡ πατασθούρα ἔξεσχισθη, τὸ γεμποῦτε ἔθραυσθη καὶ ὁ τελευταῖος Αἴγυπτος Ριέντσης ἔμεινε μὲ τοὺς δύο του μύστακας καὶ τὸ ἀνωφέρες μέτωπόν του, τύπτων τὴν κεφαλὴν κατὰ τοῦ τοίχου, ὅτι ἡ θέλησε νὰ ἀναμετρήσῃ τὰ βραχιά του πρὸς τὴν περικυμίδα τῆς Αὐτοκρατείας τῶν Ἰνδιῶν Βικτωρίας.

* * *

ΜΕ ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΦΟΥΓΣΤΑΝΙ

(18. Δρ.θ. 312)

"Αφεξεις Νεὸν Τσερλατάνου
τοῦ τούπεκλην Ἀριστοκράτου-

Μετὰ τὰ ἐν Κύθνῳ συμβάντα ἡ Μαριγούλα ἐκλείσθη στὴν καμάρα τῆς καὶ οὐδεὶς ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας τὴν εἶδε.

Καὶ ἄλλοι μὲν ἔλεγον, ὅτι μελαγχολεῖ, ἄλλοι δὲ ὅτι κάτι σχεδιάζει.

Αἴφνης μιᾳ τῶν ἡμερῶν ἔθεαθη φαῦρα μετὰ τῆς Ἐλένης εἰς τὸ ἴστορικὸν ὄστον καὶ ρωμανικὸν τότε "Ἀντρον τῶν Νυμφῶν.

"Τοῦ τὸ "Ἀντρον τότε τὸ ἀθηναϊκὸν Φάληρον ἔνθα ἐσύγχυζεν ἡ ἀρίστη τῶν Ἀθηνῶν κοινωνία.

"Ἀπκρτίζετο δὲ αὕτη ἐκ φοιτητῶν, ἀξιωματικῶν καὶ τινῶν κυριῶν φημιζομένων οὐχὶ τοσοῦτον ἐπὶ αὐτοῦ ἥθικῆς.

"Ο βομβαρδισμὸς τῆς Ἀλεξανδρείας δέον ὄλγον νὰ ὑποληφθῇ καὶ βομβαρδισμὸς τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Αἱ κατόπιν ἑορτῆς ἡ κατόπιν τοῦ πυρὸς ἐκλιπαρήσεις τοῦ Μουσούρου πασσά παρὰ τῷ λόρδῳ Γράμβιλ νὰ μὴν ἔξακολουθήσῃ πλέον ὁ βομβαρδισμὸς καὶ αἱ προγενέστεραι τῶν ἰκεσιῶν αὐτῶν παραστάσεις ὅτι ἡ Ἀλεξανδρεία δὲν θ' ἀντιταχθῇ εἰς τὸν ἀγγλικὸν βομβαρδισμὸν, εἶναι γνησία τουρκικὴ ταπεινοφροσύνη, ἐρχομένη μετὰ μωρᾶν ὑπερφύσιαν καὶ τὰς γελοίας τοῦ Σατᾶ ἀποκείρας πρὸς ὑπερφαλάγγισιν τῆς ἀγγλικῆς διπλωματίας. Ἡ Τουρκία εἶπε τὸ ἀμάρτιον τῆς. Καὶ ἡτο καιρὸς νὰ τ' ἀκούσῃ ἡ Ἀγγλία τὸ ἀμάρτιον τοῦ. Εὔτυχως δὲ τὸ ἥκουσε πρωθυπουργοῦντος τοῦ μεγάλου ἔκεινου ἀγγλικοῦ, διτις πρὸ τετραετίαν περιάγων τὴν φλογεράν του ῥητορείαν ὅπου μία ἀγγλικὴ κώμη καὶ μία ἐξέδρα συλλαλητηρίου, ἔζητε ἐπ' οὐδόματι τοῦ πολιτισμοῦ νὰ πάρουν οἱ Τούρκοι τὰ πλυνέα τους καὶ νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν Εὐρώπην. Τὸ θέλει ὁ πολιτισμὸς, τὸ θέλει ὁ νόμος τῆς προόδου, τὸ θέλει ἐπειρ ὑπάρξεως ἀγώνων, τὸ θέλει τὸ δικαίωμα τοῦ ἵσχυροτέρου. Οἱ ἀσθενεῖς πρέπει νὰ ἐκλείψουν" ν' ἀφήσουν τόπον εἰς τοὺς ἵσχυρούς. "Ἡ πολυγαμία φυσιολογικῶς δὲν ἀντέχει πρὸ τῆς μονογαμίας. Τὸ χαρέμιον θέλει Βασιλῶν· ἀλλὰ ἡ Βασιλῶν μίαν νύκτα μέθης καὶ ὄργιαν θηῆσκει ὑπὸ τὸν περισκόπην ἀκινάκην· τὸ χαρέμιον θέλει ἀρώματα· εἰς ἀτμοσφάριαν τοιαύτην οἱ Βασιλεῖς τῆς Περσίας ἐκύλιον ἐπὶ ἐν ἔτος τὰς ὑποψήφιους ἀλόχους των, διὰ νὰ τὰς μεταχειρισθῶσιν ἐπὶ μίκην μόνην νύκτα καὶ μόνον ἔξαιρετικῶς νὰ τὰς προσκαλοῦν καὶ δευτέρων· ἀλλὰ τ' ἀρώματα μεθύουν καὶ ἡ μέθη δὲν ἔχει βραχίονας ἵνα κτυπήσῃ· ἔχει μόνον στρωμάτην ἐκ πτίλων ἐρ' ἡς ἀπλοῦται.

Φθάνει! κύριοι Τούρκοι καὶ κύριοι Αἴγυπτοι καὶ κύριοι Χαδζῆδες καὶ κύριοι Βεδουΐνοι. "Αν εἴχετε δυνάμεις νὰ συγκροτήσητε δύναμιν, θὰ τὸ ἐκάμιντε ἐπὶ τόσους

"Ἡσαν αὗται αἱ ἀριστοκράτειδες, δὸς εἰπεῖν, τῆς τότε ἐποχῆς.

Δὲν ὑπῆρχον τότε Σκουλούτιδες, Τσιγγροί, Σερπιέριδες, Μελλάδες, Χωρέμιδες, Νεγρεπόνται, Κούπιδες, Καραπάνοι, Παχύδες, Παπούδωφοι, Σχιεμάνιδες, καὶ χίλιοι ἄλλοι ζάπλουτοι ὁμογενεῖς, οἵτινες πλημμυροῦσι τὴν μέρεαν τὰς Ἀθήνας.

"Ο Βοῦρος, ὁ Σκουζές, ὁ Μουτσόπουλος καὶ ἄλλοι τινες ντόπιοι ἑκατομμυριοῦχοι, ἥσαν τότε μετρίως πλούσιοι, μέλις ἀναφαινόμενοι, πλουτίσαντες ἄλλοι μὲν ἀπὸ τὰ σηκοτάκια τὰ ὅπτες πωλοῦσαν ἐπὶ τῆς Κατοχῆς, ἄλλοι ἀπὸ ὅσα ἐταχυδακτυλούργησαν, ὡς ὑπηρέται τῆς Δουκέσσης τῆς Πλακεντίας, καὶ ἄλλοι ἀπὸ ὅσα ἐκέρδισαν ὡς παραμάγειροι τοῦ Τοσίτσα.

Καὶ αὐτοὶ οἱ καλοὶ οἰκοκυρέοι νῦν Κυριακός, πρώην δῆμαρχος καὶ Κουμουνδούρος ἥσαν πτωχοί ἀνθρώποι.

Καὶ ὁ μὲν ἀπεραντοκτηματίας νῦν Κουμουνδούρος μάλις τότε ἀπὸ δικηγορίσκος εἶχεν ἀγαθείχθη ὑπὸ τοῦ μακρίτου Περρωτοῦ βουλευτῆς καὶ εἶτα ὑπὸ τῆς Ἀμαλίας ὑπουργὸς, δὲ δὲ Κυριακός, τοσοῦτον ἐμέτρα πλούτον ὑπὲ τὴν λερῆ του φουστανέλα καὶ καταμπαλωμένην, ὥστε ἐκφεπώλης τοῦ Βυζαντίου πολλάκις τοῦ ἡραῖτο πίστωσιν καὶ μιανῆς δεκάρχας γιὰ καφέ.

"Αριστοκρατία λοιπὸν δὲν ὑπῆρχε τότε εἰς τὰς κλεινὰς Ἀθήνας, πρώτος δ' εἰσήγαγε ταύτην ἐκ Κωνσταντινουπόλεως κατελθών ὁ μέχρι πρό τινων ἐτῶν διασκεδάζων

ἡδη αἰώνας. 'Ο περὶ ὑπάρχεως ἡγῶν δὲν λογαριάζει τὴν μύτην τοῦ Χαμίτη καὶ τοὺς μεγάλους ὄφθαλμους τοῦ "Αράβη" πρέπει νὰ ζήσωμεν οἱ ἀνάτεις ὑμῶν Εὐρωπαῖοι· καὶ διὰ νὰ ζήσωμεν, θέλουμεν τόπον ἀπὸ κυρίεροι γενῆτε ὑπήκοοι μας· κύριοι Μουσουλμάνοι, ἄλλαις λέξειν, ἀδειάσατε μας τὴν γωνιά.

Ιαλεθίν.

ΦΡΟΥ — ΦΡΟΥ

III Μασκότ, η ὁγουρλούδικη **Μασκότ,** ἔχότασε καὶ ἐδρόσισε χθὲς χιλίας περίπου ψυχάς. Τὰ εὔστομώτερα ἐδέσματα ἦσαν: τὸ βουκουλικὸν τραγοῦδι τῆς Ζοφρουᾶ καὶ τοῦ Σαβατίτη (γκλοῦ, γκλοῦ, γκλοῦ—μπεεέ!) οἱ Ισπανικοὶ ὄφθαλμοι τῆς Jeanne Audrée, μαζὲν μὲ τοὺς τορευτοὺς βραχίονάς της, τὸν χρυσοβελουδένιον ἴματισμόν της καὶ τὰ ντεκολτὲ τῆς δευτέρας ἐνδυμασίας της, τὰ χάλκη τῆς φωνῆς τοῦ ὄξυφόνου κ. Καίλα, μεταβαπτισθέντος Δροσίλα, καὶ κάτι ἀλεξανδρινὲς ζαχαροῦλες περιφέρομεναι εἰς τὴν ἀκτήν.

Τὸν 'Αλῆ Χουρσῆδη μπέηρ τοῦ κ. Νικολαΐδου ἀνέγνωμεν μετ' ἐνδιαφέροντος πολλοῦ. 'Η αὐτοβιογραφία αὐτῷ τοῦ νῦν ταγματάρχου τοῦ μηχανικοῦ αἰχμαλωτισθέντος ἐν Χίῳ, τῷ 1822 ἐν βρεφικῇ ἥλικι, υἱοθετηθέντος ὑπὸ τοῦ πασᾶ τῆς Μαγνησίας, τουρκεύσαντος καὶ μετονομασθέντος 'Αλῆ-Χουρσῆδη μπέηρ εἶνας ἀνευ ἀξιώσων, ἀλλὰ μεστὴ περιπετειῶν, ἀληθεστάτη τὴν πλοκὴν καὶ ἀφελεστάτη τὴν ἀφήγησιν. 'Η σεμνὴ ἀναβολὴ τοῦ ὑφους ἀ-

τοὺς Ἀθηναίους ως ἄλλος Ντὲ Κάστρος.

Τὸ οὗτος ὁ πρόδρομος τῶν ως ἄρπυιαι ἐπιπετόντων μετ' ἔπειτα ἐπὶ τῆς πτωχῆς Ἐλλάδος ὅμογενῶν, ἦτο ὁ προάγγελος τῆς καθόδου τῶν ἀριστοκρατῶν τῶν κλεινῶν χρυσοκανθάρων.

Καὶ εἶχε μὲν μετονομάσει αὐτὸς ἐκεῖτὸν Ντὸν 'Αριστοκράτην, ἀλλ' οἱ φιλοσκόμμονες Ἀθηναῖοι τούδωκαν ἀμέσως τὸ προσῆκον παρατεοῦκλι ἀποκαλέσαντες αὐτὸν Τσαρλατάνον πρὸς δόξαν ἐνίων ὅμογενῶν.

Τοῦτον τὸν Τσαρλατάνον λοιπὸν ἀπεφάσισαν νὰ φέρωσιν εἰς τὸν οἶκον τῆς Μαριγούλας κατὰ τὴν ἑσπέραν τῆς ἡμέρας τῆς ἔξοδου της, ὅπως ἐν μικρῷ σουαρὲ τὴν διασκεδάσσωσι.

Τὸ ἐργολαβεῖν τότε ἦτο μία ἀπὸ τὰς τερπυοτέρας διασκεδάσεις τῶν Ἀθηναίων καὶ Ἀθίδων καὶ τῶν δευτέρων σχεδὸν ἡ κυρία ἐνασχόλησις.

Αἱ μὲν κοπανισμένο γυαλὶ αὐτοχειρίαι, τὰ πεσίματα μέσα στὰ πηγάδια, τὰ κρεμνίσματα ἐνίστε ἀπὸ τὰ μπαλκόνια ἔνεκα ἐρωτικῶν ἀποτυχιῶν, ἥσαν συνηθέστατα παρατὰς γυναιξὶ, ἀν δὲ διέτριψεν εἰς Ἀθήνας τότε ὁ ντόκτωρ Σιούμπης ὁ σωστὸς Τσαρλατάνος δὲν θὰ ἐκάκιον τότε τόσον καὶ δὲν θὰ ἔγραψε τόσον ἐναντίον τῶν Ἀθίδων μας, διὰ τὸν ἀπλοῦν λόγον, ὅτι γιὰ τὸν ἔρωτα δὲν σκοτώνονται.

Αἱ ἐρωτικαὶ συλλήψεις, νὰ εἴπω οὕτως, ἦτοι αἱ ἐρωτικαὶ ἀπαρχαὶ, ἥσαν ἀπλοποιημέναι.

ποτείνεται πολὺ εὐθύτερον πρὸς τὴν καρδίαν, παρὰ αἱ πλήρεις κόμπου ἔκειναι φράσεις αἱ κροτοῦσκι ὅπως καὶ τὰ τύμπανα μόνον καὶ μόνον διότι εἰναι κεναι ἐντός. "Οστις δ' ἐγνώρισε τοὺς Τούρκους καλά, θὰ δομολογήσῃ διτὶ ὁ μικρὸς 'Αλῆ Χουρσῆδη μπέης εἶναι ζωντανὸς τύπος πλουσίου καὶ θρασέος τουρκόπαιδος ἀναπνεύσαντος τὴν βαρεῖαν καὶ μεμολυσμένην ἐξ ἀρωμάτων καὶ διαφθορᾶς ἀπομόσφαιραν τῶν χαρεμίων. Εἶναι δ' ἄξιον ἐκπλήξεως πῶς ἀπὸ τοῦ μικροσκοπικοῦ ἔκεινου, πεισματώδους, ἀτιθασσοῦ, ἀπανθρώπου Ταμερλάνου, τοῦ φοροῦντος σαλβαρία καὶ χρυσθειρήτικα καὶ σύροντος ἀπὸ τῆς μέσης του χαντζάρι, τοῦ ορούντος ἐντὸς τῶν εἰκονοστασίων καὶ ὄρμῶντος καθ' ἐκάστην στιγμὴν εἰς τὸν ἔξωστην καὶ ἐπικαλούμενον τὸ ούμετι, μωχαμέτι ὅπως τὸν ἐλευθερωσῃ ἀπὸ τῆς μητρός του ἢν ώνομάζει καρά κιαφήρ, ἡδυνήθην ὑ ἀναβλαστήσῃ ὁ συγγραφεὺς ὁ δυνηθεὶς νὰ γράψῃ μετὰ τόσης εὐαισθησίας τόσον τρυφερὰ πράγματα μετὰ τόσον ἐπαγωγοῦ χάριτος.

Τηλεγραφοῦσιν ἐκ Πειραιῶς:

Σύνταξις «Μὴ Χάρεσαι»

'Ενταῦθα πανικός. 'Αλεξανδρινοὶ λωποδύται ἔλαβον ἀπειλητικὴν στάσιν. Πολιορκοῦσι βαλάντια. Πειραιῶται ἀμύνονται μὲ φεύγοντα. Ταραχὴ μεγάλη. 'Απειλεῖται ἔξιδος Πειραιωτῶν ἐκ φόβου μεταναστῶν τούτων Φελλάχων. Τρικούπης ἀνακαλεῖ εἰς Πειραιά «Ναύαρχον Μικούλην καὶ Γεώργιον» πρὸς προστασίαν. 'Απόβασις διλογίας σκαπανέων βεβχία. 'Αλεξανδρινοὶ λωποδύται ἐπιμένουσιν εἰς πχράδοσιν βαλάντιαν. Λαμβάνουν ὁδηγίας 'Αραμπῆ πασᾶ. Κίνδυνος μέγας. Βαλάντια κάνονται!

"Εβλεπες μιὰ στὸ παραθύρι καὶ σαῦ ἄρεσε, περνοῦσες πέντε ἔξι φορᾶς τὴν ἡμέραν, ως ποῦ νὰ σὲ πάρῃ χαμπέρι διτὶ τὴν ἀγαπᾶς, καὶ, ἀν δὲν εἶχε ἄλλος προκατατήσει τὴν εὐαίσθητον τοῦ τρυφεροῦ τῆς στήθους καρδίαν, ἦτο δική σου.

"Αν τὴν ἔβλεπες στὸ δρόμο, στὸν περίπατο, στὸ θέατρον, στὸ "Αντρό τῶν Νυμφῶν τέλος κάντων καὶ σοῦ ἄρεσε, τὴν ἐπερνες, ἀπὸ μακρὰν, ἀν εἶχε συνοδὸ, καταπόδι μέχρι τοῦ σπιτοῦ της, ἢ ἀν μόνη ἐκ τοῦ πλησίου, τῆς ἔκολλουσες σὰν τσιμποῦρι στὸ πλάγιο καὶ μὲ σιγαλὲ φωνὴ τῆς ἔψηλες τὰ τρομερὰ καὶ εὐαίσθητα αἰσθήματά συν.

"Αν τῆς ἀπέσπας ἐνν λόγο, ἔστω καὶ ὑδριστικόν, τετέλεσται, ἦτο τετελεσμένη ἡ κατάκτησις.

"Ἐπιστρέφοντας ἡ Μαριγούλα μετὰ τῆς Ἐλένης ἐκ τοῦ "Αντρου ἐπαθεῖ ὅ, τι ἦτο φυσικόν.

Δύο σπαθοφόροι τὰς ἡκολούθησαν.

— Μόναι, δεσποινίδες, εἰπεν ὁ εἰς παραλλήλως πλησίασας αὐτὰς, καὶ δὲν φοβεῖσθε νὰ μὴ σᾶς κλέψουν;

— Καὶ ἔχουν τόσον ώραῖον βαδισμα, ἐπεπρόσθεσεν ὁ ἄλλος, σὰν πέρδικες.

— Τὸ βαδισμα κυττάζεις ἢ τὴν καλλονήν;

— "Ω, περὶ τῆς καλλονῆς τῶν οὐδεὶς λόγος, εἶναι οὐρεψευγάτα ἀπὸ τὸν παράδεισον.

— Εἴμαι περίεργος νὰ μάθω τὸ σπίτι των

Από τους γάλακτος τῶν ἀγελαδῶν μέχρι τῶν στηθῶν τῶν γυναικῶν, ἀπὸ τῶν κεφαλοτυρίων μέχρι τῶν κεφαλῶν, ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς τῶν νεκαίδων τῶν σκλονίων μέχρι τῆς καταγωγῆς τῶν νηπίων τοῦ Βρεφοκομείου, ὅλα ἐδῶ εἰνε νόθι· ὅλα· καὶ αὐταὶ αἱ λεμονάδαις· ἀντὶ δὲν εἰξέρω τίνος περιέχουσι μαρμαρόκονιν· σὺ διψάς, φλέγεσαι, ἔννοεῖς νὰ πίης μίαν λεμονάδα νὰ δροσιθής, καὶ ἀντὶ δρόσου παίρνεις ἔνα κωλικόπονον φρικτόν· καὶ μετὰ σὲ θὰ τὸν πάρῃ ἄλλος, καὶ μετὰ τοῦτον ἄλλος. Καὶ αἱ φράλαι τῶν λεμονάδοπωλῶν μένουσιν ἀνεξερεύνητοι ως εἰς βουλαὶ τῆς θείας Προνοίας. Φαντασθήτε ὅτι ἔξω εἰς Στήλας πωλοῦσι λεμονάδας ἀντὶ δεκαπέντε λεπτῶν. "Οστις, λέγει δεκαπέντε λεπτῶν λεμονάδας λέγει νόθους λεμονάδας. Καὶ ἄρα γε ὁ πωλητὴς αὐτῶν τὰς πωλεῖ εἰς σκοτεινήν τινα γωνίαν κρυμμένος, μὲ φωνὴν τρέμουσαν ἐκ φόβου, ως ἔνοχος, ως κακούργος; ὅχι τὰς πωλεῖ ἐν ἀναπεπταμένῳ χώρῳ, ἐν τῇ ὁδῷ, ἐνώπιον τοῦ πλήθους, συνιστῶν μὲ τὰς εὐθύμους κραυγάς του τὴν εὐθηνίαν τοῦ ἐμπορεύματός του. Καὶ ἡ ἐπὶ τῆς ὑγιείας ἐπιτροπὴ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο, δύοις μὲ τὸν περίφημον σχολαστικὸν τὸν μὴ κατεδεχόμενον νὰ ἴδῃ ἐμπρός του, στήνει τὰ τηλεσκόπικά της νὰ ἀνακαλύψῃ μακρινοὺς ἀστέρας καὶ δὲν βλέπει τὸ πρὸ τῶν ποδῶν της φρέχρ, εἰς τὸ ὅποτον ἀπειλεῖ νὰ μᾶς συμπαραστήῃ ὅλους μας.

"Οστις θέλει νὰ ἴδῃ μίαν ἀληθινὴν Mascotte, ἀπὸ ἐκείνας αἱ ὄποιαι μὲ τὸ πανέρι των, φέρουν μαζῆ των καὶ τὴν εὔτυχίαν ὅπου ἂν ὑπάγουν, τὴν εἶδε, ἀμα εἶδε τὴν Ζοφροκό· εἶνε στρουμπούλα, ἀφροπλασμένη, φορεῖ μὲ γοντείαν τὸ κοκέτικο καπελάκι της, ἔχει τὰς πλεξίδας της έμπρος ἐφριμένας, τὴν μίαν ἀπ' ἐδῶ, τὴν ἄλλην ἀπ' ἔκει, ἔχει τὸ στήθος ἀνυπότακτον παλατίον πεισματωδῶς κατὰ τοῦ κορεά καὶ προσκαλοῦν σε εἰς βοήθειάν του· εἶνε ἀλη-

— Αὐτὸ δὲ εἶνε ὅ,τι εὔκολον, ἀφοῦ θὰ λάβωμεν τὴν τιμὴν νὰ τὰς συνοδεύσωμεν ἥως ἔκει.

— Περίεργον δῶμας, τί ἴδιότροπος μόδι εἶνε πάλι αὐτὰ τὰ κόκκινα φουστάνια ποὺ ἐρδρεσκον μερικαὶ τόρα. Πι στεύομεν ὅτι αἱ δεσποινίδες θὰ λάβουν τὴν καλοσύνην νὰ μᾶς τὸ ἔξηγήσουν.

— Απλούστατον, κύριοι, ἀπήντησεν ἀποτόμως στρεφομένη ἡ Μαριγούλα πρὸς τοὺς δύο νεαροὺς σπιχθοφόρους, εἶνε ἐπαναστατικό. Καὶ τόρα ἀφοῦ ἐθεραπεύθη ἡ περιέργια σας, πιστεύομεν ὅτι ἐν τῷ ἱπποτισμῷ σας, ὅτι θὰ ἔχετε καὶ σεῖς τὴν καλοσύνην νὰ μᾶς ἀφήσετε ἡσύχους, ἢ, ἀν προτιμάτε, δύνασθε, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τὴν ὅποιαν ἔξεφράσατε, νὰ μᾶς συνοδεύσετε, ἔως τὸν οἰκόν μας, ὅπου θὰ λάβωμεν τὴν τιμὴν νὰ σᾶς συστήσωμεν εἰς τινας νέους μὴ φέροντας ξεφος, ως ὑμεῖς, οἵτινες, σᾶς διαβεβαιοῦμεν, θὰ λάβωσι προθύμως τὸν κόπο νὰ σᾶς διδάξωσι τὸν τρόπον τοῦ φέρεσθαι, καὶ πῶς ἐν δημοσίᾳ ὁδῷ, ἀντὶ νὰ προστατεύσετε, ἀν τυχὸν ἴδητε ἐνοχλούμενας παρθένους μόνας βαδιζούσας, τολμάτε ως οἱ τῆς τελευταῖς τάξεως ἀνθρώποι νὰ ἐνοχλήστε αὐτὰς, καὶ τοι εἰς τὰς φλυαρίχας σας ἴδατε κάλλιστα ἀντιτασσομένην τὴν ὑψηλὴν περιφρόνησιν, ἥτις σᾶς ἀξίζει.

— Παρντὸν, δεσποινίδες, μὰ τὴν τιμὴν μας, τοιοῦτον πχνηγυρικὸν δὲν τὸν ἡλπίζαμεν. Παρντόν. Εἰσθε ἀλητὰ παραδώσωμεν αἱ ἴδιαι εἰς τὴν βασιλείσσαν, διπάς ἔδη, Θᾶς ἀξιαὶ γὰ ἀντιπροσωπεύετε ἐπαναστατικὰ φρονήματα εἰς ποίους ἔχει ἐμπιστευμένην τὴν ἀσφαλειάν της.

θῆς Mascotte διεγείρουσα πρὸ τῶν ὄφθαλμῶν μας θελκτικὰς καὶ μειδιώσας εἰκόνας εύτυχίας. "Ω! καὶ ἡ φωνὴ της! ἀλλ' ἀφ' οὐ ἔχει τόσον ἀδρόν, τόσον δροσερὸν τὸ σῶμα, ἀπορεῖτε πῶς τοιοῦτον περίβλημα συγκρατεῖ τὴν δρόσον τῆς φωνῆς του;

— Άλλα καὶ δυστυχής ἡ καῦμένη ἡ Mascotte! Η τύχη της εἶνε νὰ καθιστᾶ τους ἄλλους εύτυχες ἐκτὸς τοῦ ἔσω τοῦ της. Διὰ νὰ εἶνε εύτυχες οἱ ἄλλοι τῆς ἀπαίτουν τὴν σκληροτάτην τῶν θυσιῶν, τῆς ἐπιβάλλουν τὴν βασανιστικωτέραν τῶν διαιτῶν: νὰ μείνῃ παρθένος. Τι πάρχουν πολλοὶ σύζυγοι ἔχοντες καὶ αὐτοὶ τὴν Mascotte των εἰς τὴν ὅποιαν ὄφελουν τὴν εύτυχίαν των καὶ τὰ μέγαρά των· ἀλλὰ—τί εύτυχες Mascottes! ἡ θαυματουργός των δύναμις συνιστάται ἀκριβῶς εἰς τὴν ἐναντίαν δίσιταν, καὶ οὕτω καθιστοῦν δόλους εύτυχες καὶ δὲν μένει κανεὶς παρκπονεμένος.

— Η φωνὴ τῆς πρίμας Στεφανίνης εἰς τὸν Ριγκολέτο ὄμοιάζει ποτήριον ὅδατος, τοῦ ὅποιου μόλις τὰ ἄνω στρώματα δὲν είναι πολὺ θολά, τὸ δὲ ὑπόδιπλον μέρος είναι μεστὸν πηλοῦ.

— Καὶ ἀλλή παρατήρησις:

— Η φωνὴ τῆς ἀσιδοῦ αὐτῆς ἔξετασθεῖσα χημικῶς εὐρέθη ὅτι περιέχει πολλὴν συριζίνην, ἀηδίνην, ἐντερίνην, ἀλλὰ διόλου πεψίνην καὶ στεφαρίνην.

— Αντίθεσις Ὀλυμπίων καὶ Φαλήρου!

— Εἰς τὸ Φαλήρον ὁ πολὺς κόσμος συνωστίζεται εἰς τὸ θέατρον, οἱ δὲ ὄλιγοι μελαγχολικοὶ καὶ φίλοι τῆς μοναξιᾶς μένουν ἔξω ἐπὶ τῆς ἀκτῆς εἰς τὰ Ὀλύμπια δῆμος

μὲ τὸ φουστάνι σας καὶ μάλιστα τὸ κόκκινο.

— Τὸ δόποιον αἱ Ἰταλίδες φοροῦν ἀπὸ κάτω ως μεσοφόρι, γιὰ νὰ μὴν ἄλλασσον κάθε μέρα σπόρα, ἀτικα ἄλλως καὶ εὐκόλως κηλεδόνονται, προσέθηκεν ὁ ἔτερος.

— Κύριοι, εἴπεν ἡ Μαριγούλα μὲ βλέμμα βλοσυρόν, κύροι, ἀν ἔχετε μικρὰν συναίσθησιν τῆς τιμῆς, εἰπὲ τὸ ὄνομά σας

— "Ω! ω! Τί; Μήπως σκοπεύετε νὰ πάτε νὰ τὸ μαρτυρήσετε τοῦ λοχαγοῦ νὰ μᾶς κάμη πάτοι πάτοι!

— Σλξ κάμω ἔγω.

— Καὶ στιβχρὰ ἔξηστραψε ἡ μικρὴ παλάμη τῆς Μαριγούλας εἰς τὸ μέτωπον ἐνὸς τῶν ἀξιωματικῶν, οὐτινος τὸ κράνος ἐκυλίσθη χαμαί.

— Αύθωρει τὰ περίεργα πλήθη περιεκύλωσαν τὰς δύναμις παρθένους καὶ ἀξιωματικοὺς χειροκροτοῦντα.

— Ταύτοχρόνως κατέφθασε καὶ ὁ Δόσιος μὲ πέντε ἔξι τῶν της σπείρας.

— Αμα μαθὼν τὰ συμβάντα ώρμησε κατὰ τῶν ἀξιωματικῶν κραυγάζων, — βοήθεια, πολῖται. Ζητοῦν οἱ σπείρατοι νὰ μᾶς ἀτιμάσσουν καὶ μέσα στὴ μέση τοῦ δρόμου. Εν ριπῇ ὄφθαλμοῦ ἐκατὸ γετρές συνέσφιξαν τοὺς ἀτυχεῖς σπαθοφόρους, οὓς καὶ ἀφώπλισαν.

— Δότε μας τὸ ξῖφός των, εἶπεν ἡ Μαριγούλα, θὰ παραδώσωμεν αἱ ἴδιαι εἰς τὴν βασιλείσσαν, διπάς ἔδη.

σχεδὸν ὁ κόσμος στοιβάζεται εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ καφενείου, τοῦ ὄποιου οἱ ὑπηρέται ἔκτελοῦσι θαύματα ταχύτητος καὶ προθυμίας· οἱ δὲ ὀλίγοι ὑποχονδριακοὶ εἰσέρχονται εἰς τὸ θέατρον.

Ἐκατὸν παράσημο σφυρηλατοῦνται δι' ἐκατὸν στήθον. Ἀχ πῶς εὐχαριστήθημεν διότι ἐκατὸν ἐκατὸν τὰ σκορπίζει αὐτὰ τὰ μπιχλιμπίδια ὁ κ. Τρικούπης! Ἄφου πρέπει γ' ἀντιπροσωπεύωσι κάτι τι, καὶ δὲν ὑπάρχει τίποτε ἄλλο, ἀς ἀντιπροσωπεύσι τούλαχιστον τὸν ἀριθμὸν 100

"Ἄν πρόκειται περὶ φιλανθρωπικῆς τινος παραστάσεως τῇ ἑσπέρᾳ τῆς Κυριακῆς εἰς τὸν Ἀπόλλωνα διὰ τὸν ναῦλον μιᾶς ἵταλίδος συμφωνοῦμεν· νὰ συντελέσωμεν ὅλοι δι' αὐτό· ἀλλ' ἀν θέλῃ νὰ μᾶς ἐπιβληθῇ καὶ αὐτὴν ὡς καλλιτέχνις, εὐτυχῶς τὴν εἰδομεν καὶ ἀπὸ τοιαύτας καλλιτέχνιδας εἰμεθα παραχορτασμένοι.

ΤΟ ΠΑΤΑΤΡΑΚ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ.

(Τηλεγραφική δημοσίευση διὰ τηρίας νεμπουτίων)

***Αλεξάνδρεια, 29 Ιουρίου, ώρ. 7 π. μ.**

Ἐνῷ ἐλάμβανε πρόγευμά του Ἀραμπῆς, βόμβα μεγάλης ὀλκῆς κατέπιεν ἐντὸς σούπας του. Παραλαβών αὐτὴν τὴν ἑσφενδόνισε κατὰ τοῦ Κεδίνη, ὅστις τὴν ώραν ἐκείνην τοῦ ἐσέρθιρε τὸ πιλάφι του.

Αύθημερόν, 9, 45, π. μ.

Κατὰ τὴν ἔκρηξιν ἄλλης βόμβας, πῆραν φωτιὰ τὰ μουστάκια τοῦ Ἀραμπῆ. Ἐκβαλὼν δὲ τὴν μεγάλης ὀλκῆς γλώσσαν του τὰ ἔσσυσεν. Αἰγυπτιακὸς στρατὸς ἐζητωκραύγασεν ἐπὶ τῇ γενναιότητί του. Κανονοβολίσμος ἐξακολούθει.

***Αλεξάνδρεια, 29 Ιουρίου, 11 π. μ.**

Χαρέμιον εἰς ἀναστάτωσιν. Μυδράλια ὀξυχόρυφα ῥιφθέντα ὑπὸ τοῦ Σουλτάνου κατὰ διαταγὴν τοῦ Σεύμουρ ἐσκόπευσαν μετὰ θαυμαστῆς δεξιότητος τὰ σαλβάρια τῶν γυναικῶν τοῦ ἀντιβασιλέως, κεκηρυγμένων ὅλων ὑπὲρ τοῦ Ἀραμπῆ. Μετ' ὀλίγον ἔκστον σαλβάριον περιεῖχε καὶ ἀνὰ ἐν μυδράλιον, τὸ ὄποιον περιστραφὲν μετὰ νευρικῆς ταχύτητος περὶ τὸν ἀξονά του κατεκάθισε λυγωμένον εἰς τὴν σέλα τῶν μεταξωτῶν σαλβαρίων. Γυναικες ἐνοχλούμεναι ἀπὸ τοῦ μυδραλίου ἀπέλυσαν τὰς ἀναξερίδας των. Ἀραμπῆς πνέει μένει κατὰ Σέύμουρ.

***Αλεξάνδρεια, 50 Ιουρίου πρωΐ.**

Ἄπὸ τῶν μιναρέδων σήμερον ἀνακηρύσσεται ὑπὸ τῶν Χοδζαδῶν μετὰ τὸ σαμπαῖη ἀναστήλωσις τῶν κατατρυπηθέντων ὑπὸ τῶν μυδραλίων σαλβαρίων ὡς ἱερῶν σηματῶν τοῦ Προφήτου. Λαδὸς πολὺς ἀμφοτέρων τῶν φύλων τρέχουσι εἰς προσκύνημα. Νίκη κατ' Αγγλῶν βεβαία.

***Αλεξάνδρεια, 30, 1 μ. μ.**

Κατὰ τὴν πεζοναυμαχίαν Φελλάχοις ὑπὸ τὰς ὁδηγίας Ἀραμπῆ ἐξηκόντισαν κατὰ τῆς Καταστροφῆς καὶ τοῦ

— "Οχι, διέκοψεν ὁ Δόσιος, μὴ λέγῃς βασιλισσαν, Αμαλίαν μόνον.

Προκήρυξις.

Ζητῶ σέ, τὸ κορίτσι δηλαδὴ ἔκεινο, ποῦ συνήντησα προχθές εἰς τὸν κῆπον τοῦ "Ἀντρου τῶν Νυμφῶν εἰς τὰς Στήλας, σέ, ποῦ ὅταν ἥλθες μαζὶ μ' ἔνα ἄλλο κορίτσι συνομήλικό σου, δηλαδὴ δεκαέξι ἔως δεκαεπτά ἔτῶν, τὸ ἀραπάκι ἔκεινο μὲ τὴν μικρή μυτίτσα, ποῦ ἥτο κόκκινα ντυμένο, τὸ παχουλό καὶ κοντοῦλι, ποῦ ἐφαίνετο ὡς εεμνό, ἢ ἔκαμε τὰ φρόνημά του, σέ, ποῦ ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποῦ καθίσεις ἀντικρύ μου, μοῦ ῥίχθηκες ἀμέσως, ποῦ φοροῦσες ἔνα καπέλακι κλειστὸ τῆς μόδας μὲ πολλὰ λουλούδια ἐπάνω, σέ, τὴν ξανθοῦλα μὲ τὸ σύμμετρον καὶ λεπτοκαμωμένο ἀνάστημά σου, ποῦ κρατοῦσες μιὰ βεντάγια καὶ ἀερίζεσο διαρκῶς.

Σὲ μὲ τὴν κανονικὴν μυτίτσα σου, τὸ μικρό σου στοκατάκι, τὴν συμπαθῆ φυσιογνωμίαν σου, τὰ γλυκά σου πουνηρὰ καὶ ἔκφραστικὰ μάτια, σὲ μὲ τὰ κοντὰ μανικία τοῦ φορέματός σου καὶ μακρὰ γάντια, ποῦ δὲν τὰ εὐγάλες οὔτε ὅταν ἔτρωγες κουλούρι, ποῦ ἔκαμες ἔνα τρικατάφυλλο καὶ τὸ ἔβαλες στὸ στήθος καὶ μ' ἔκαμες καὶ μὲ νὰ κόψω ἔνα ἄλλο καὶ τέβαλκα στὴν κομπότριτα, σέ, ποῦ μοῦ ἐρρίχνες διαρκῶς καὶ ἀκατακαύστως κάτι γλυκῖς ματιαῖς ποῦ μὲ τρέλαναν, ποῦ μοῦ χαμογελοῦσες

πάντοτε καὶ ἔστρεψες τὸ κάθισμά σου πρὸς ἐμέ, σέ, ποῦ ὅταν ἡ φίλη σου, ζηλεύσασα, φαίνεται, ἥθελησε νὰ σου κάμη ἀντικοπλίτευσι καὶ ἔφερε τὸ δεξί της χέρι εἰς τὸ στήθος, διὰ τοῦ ὄποιου ἔκτύπησεν ἐλαφρῶς αὐτὸ δίς καὶ τρίς, ως νὰ μοῦ ἔλεγε:

— Σ' ἔχω στὴ καρδιά μου, ἡ ἐμὲ νὰ προτιμήσῃς, σέ, σ' ἀγαπῶ;

— Καὶ πρὸς ἀπάντησιν ποῦ τῆς ἔκαμε ἔγῳ ἐλαφρὸν βλέμμα ἀρνήσεως τὸ ὄποιον ἀμά εἶδε ἔκεινη ἔξεροκοκήνησε καὶ ἔβαλε παραπονεμένη τὰ μάτια της κάτω, ἐνῷ σὺ ποῦ εἶδες ὅλα αὐτὰ, μοῦ ἔσσεισες τὴν κεφαλὴν καὶ ἥγειρες τὸ μέτωπόν σου θριαμβευτικῶς διὰ τὴν προτίμησιν, σέ, ποῦ εἶχες ἐξαπλωμένα τὰ πόδια σου ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ τροπέζι τὸ ἐν ἐπὶ τοῦ ἄλλου ἐν σχήματι χιαστῷ, ποῦ τὰ κουνουπεῖς φιλαρέσκως, ποῦ τὸ κοντό σου φουστάνικό σου, τὸ εἶχες τοιουτοτρόπως πλακωμένο, ὥστε ἀφίνες νὰ φαίνωνται ἐξ ἐπίτηδες, αἱ ωραῖαι καὶ εὐτραφεῖς κυήματί σου μέχρι γόνατος σχεδὸν, σέ, ποῦ ὅταν ἡ φίλη σου σοῦ ἔκαμε νεῦμα νὰ συμμαζεύσῃς τοὺς πόδας σου, προσεποιήθης ὅτι ἔκαμες τοῦτο, σύρουσα παρεπάνω τὸ φόρεμά σου, σὲ ποῦ μὲ ἔκαμες ν' ἀνατριχιάσω ὅλος καὶ νὰ ἔσροκαταπίνω τὰ σάλια μου.

Σὲ, ποῦ γελοῦσες διὰ παντός, ποῦ ἐλάλεις ἐπιβλητικῶς καὶ μὲ ὑφος μεγάλης κυρίας, σὲ ποῦ ἀφελέστατα μοῦ ἀπέτεινες πρώτη τὸν λόγο καὶ μοῦ εἶπες:

— Τί κανύσω σήμερον, υμεῖς, κύριε, κισθάνεσθε πολλήν;

* Αητήγου και τοῦ Σουλτάρου ἀναρίθμητα ρόπχλα. Τῶν φόπάλων, δύο πρώτων ὁ θώρακς διετρυπήθη. Ἐξαντληθέντων τῶν σις πυροβόλου και νὰ ἐκσφενδονισθῇ ἀκριβῶς κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ Σέϋμουρ. Λαός δλος, ἐπὶ κεφαλῆς ὁ ἀντιβασιλέας, γονυπετήσαντες τὸν ἀπέτρεψαν.

• Αλεξάνδρει, αὐθημερότ.

Κατὰ τὴν ἀπόβασιν, ἡ αἰγυπτιακὴ πανστρατιὰ κατέφυγεν εἰς ταῖς χουρμαδιαῖς ἐπάνω και ἐμυδροβόλει τοὺς καθηλοῦντας τὰ πυροβολοστάσια "Αγγλους μὲ χουρμαδο-βροχήν. "Ανδρες Αἰγύπτιοι φοβούμενοι δευτέραν ἀπόβασιν και ἐκδικουμένοι τὴν κάρφωσιν τῶν πυροβόλων τῶν ἐκάρφωσαν και αὐτοὶ ὅτι τρυφερὸν τῶν γυναικῶν τῶν. "Αγγλοι ναῦται κατὰ συνέπειαν εἰς ἀπελπισίαν.

• Αθεούλραχει.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΑΓΡΙΝΙΟΥΣ

· Αγαπητοί μου ἀδελφοί,

Παρέ τίνος χριστιανοῦ ἐλθόντος ἀπὸ τὸ Ἀγρίνιον ἐ- ἀλλὰ τὴν γλώσσαν. Τί ἔκαμεν ὁ Χριστὸς τὸν Πέτρον ὅταν μετὰ χροῦς ποίαν εὐλαβεστάτην ὑποδοχὴν ἔκα- οὗτος ἐκίνησε τὴν χεῖρά του κατὰ τοῦ ὡτίου τοῦ Μάλ- μαθον μετὰ εἰς τὴν εἰκόνα τῆς Προουσιώτισσας, ἡ ὅποια σᾶς ἐπε- χου; Ἐκίνησε τὴν γλώσσάν του και τῷ εἶπε: Βάλε τὴν σκέφθη ἐπὶ τῆς ράχεως ἐκατὸν πεντάκοντα Ἀγρινίων. μήχαιράν σου εἰς τὴν θήκην, τὸ ὅποι ν μεταφράζομενον Ἐχάρην πολὺ και διὰ τὰς νηστείας σας, διότι δὲν ἐμολύ- σημαίνει: βάλε τὸ χέρι σου εἰς τὴν τζέπη σου. Ὁ Χρι- νατεῖται τὴν κοιλίαν σας μὲ τὴν παρουσίαν κανενὸς σηκωτίου στὸς λέγει ὅτι και ἐδόμηκοντάκις τις ἀν ἀμαρτήσην εἰνε- τηγανητοῦ ἡ ἄγγουρίου, ἡ σκόρδου, ἐχάρην και διὰ τὰς ἀξίας συγχωρήσεως, και σεις ἐγίνατε ἀνώτεροι ἀπὸ τὸν γονυκλισίας σας, διὰ τῶν ὅποιων δσον σκύπτει κάτω ὁ ἄν- Χριστὸν και ταῖς ἐβρέζατε τοῦ Ζαροκότα, διότι ἡμάρτησε

Και σοῦ ἀπήντησα συστιγμένος γιὰ τὸ θάρρος σου —
· Υπερβ. λικὸν μάλιστα. Και μοῦ ἐπανέλαβες :

— Ἐδῶ, τούλαχιστον, ἔχει ὀλίγην δροσά, και σοῦ ἔναντητησα : Ναι, ἀρκετὴν μάλιστα. Ποῦ μὲ ἔκα- μες μ' αὐτὸ σου τὰ καμώματα και παιχνίδια νὰ πγιώ πέντε δέκα ποτήρια μπύρες και νὰ μεθύσω μόνος, ὡς ποῦ μοῦ ἔκαμες και ἡ ἴδια τὴν παρατήσιν :

— Πῶς ὑποφέρετε τὴν μπίρα τόρα τὸ καλοκαΐρι. Βα- ρύνει πολὺ τὸν στόμαχον, και σοῦ ἀπήντησα πάλιν ἐγὼ μὲ μισοφαγωμένα λόγια : — Δὲν θὰ πίω ἀλλο ποτῆρι. Εχετε δίκαιον, σὲ, τέλος μὲ τὸ κόκκινο τριανταφυλλί

— Εχετε δίκαιον, σὲ, τέλος μὲ τὸ κόκκινο τριανταφυλλί

— Σὲ, λέγω, μετὰ τὸν ἀποχωρισμόν μας τὸν σκληρὸν, σὲ ἀναζητῶ τόρα δέκα ἡμέρας και δὲν εἰξέρω ποῦ νὰ σὲ εὔρω, και μ' ἔκαμες και χάλασσα ἔνα ζευγάρι παπούτσα, και δὲν ἔχω τόρα νὰ τὰ μπαλώσω, ποῦ μὲ ἔψισε ὁ ἥλιος ἀπὸ τοὺς δρόμους τοὺς πολλοὺς και μούδωκε ὅψιν τοῦ Αράπη τῆς βασιλίσσης, ποῦ σὲ ἀνεζήτησα και εἰς τὸ ξυλεῖον τῆς Ἐταιρίας μεταξὺ τόσων παρθένων, σὲ, ποῦ θὰ σὲ εὔρω;

— Μοῦ ἔδωκες τόσας ἐλπίδας, ὥστε μὲ ἀφῆσες χωρὶς ἐλ- πίδα νὰ σὲ εὔρω.

Θέλω νὰ σοῦ μιλήσω, νὰ σοῦ πῶ ἐνα λογάκι, και νὰ πάρω ἀλλα δύο ζαχαρένιας ἀπὸ τὸ δικό σου κόκκινο ἀχε-

θρωπος τόσον ἀναβαίνει ὁ νοῦς του πρὸς τὸν οὐρανὸν, διὸ τοῦ νόμου τῆς ἔλξεως· και τὰς διωρεάς σας δὲ πρὸς τὴν Θεοτόκον τὰς ἐπιδοκιμάζω· διότι ναὶ μὲν ἡ Παναγία δὲν ἔχει ἐνάγκας, δὲν ἔχει οἰκογένειαν, και ὁ θεῖος της υἱὸς δὲν περιμένει νὰ τὸν θρέψῃ ἢ μητέρα του, ἀλλ' ἔχει θετοὺς νινὺς, τοὺς καλογήρους, και θὰ τὰς προσφέρῃ πρὸς αὐτοὺς τὰς διωρεάς σας.

— Ολα αὐτὰ εἶνε καλὰ κατὰ τῆς εὐλογίας, ἀλλὰ νὰ παίρνετε και ἵστρικά. 'Αρ' οὐ εἰς τὸν κόσμον συσσωμα- τουνται, συνεργοῦντος μάλιστα και τοῦ ιερέως, ὁ ἀνήρ και ἡ γυνὴ ποῦ εἶνε διαφορετικοῦ γένους, διατὶ νὰ μὴ συσσω- ματωθῇ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σώματος ἡ θεῖα χάρις και ἡ ιε- τρική, αἱ ὅποιαι εἶνε τοῦ ἰδίου γένους; "Οταν ἔχητε δυσ- κοιλιότητα, ἀγαπητοὶ μου, ἀδελφοί, κάμετε προσευχὴν, ἀλλὰ και τὸ καθάρσιον μὴν τὸ περιφρονῆτε.

Διατὶ, ἀγαπητοὶ, παρεξετράπητε, εἰς πράξεις ἀντι- χριστιανικάς, και ἐκάματε τὸν Σατανᾶ νὰ γαυρίῃ; διατὶ δὲν ἐμιμήθητε τὴν φρονιμάδα τῆς Θεομήτορος ἡ ὅποια οὔτε κινεῖται ἀπὸ τὴν θέσιν της ; Ὁ! ἀντὶ νὰ κινηθῆτε τὰς χειράς σας ἐπὶ τοῦ σώματός σας κάμνοντες τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, σεις τὰς κινεῖτε ἐπὶ ξένου σώματος ξυλο- κοποῦντες αὐτό και εἰς ποτὸν μέρος τῆς Γραφῆς ἀναγνώ- σατε ὅτι ἡ ράχις τοῦ Ζαροκότα εἶνε Πύλη τοῦ ἐλέους και τὴν ἐκρούσατε διὰ ν' ἀνοίξῃ κατὰ τὸ θεῖον λόγιον «κρούνετε και ἀνοίγησται» ; Οι ἀληθεῖς χριστιανοὶ ὅταν πρόκειται νὰ κινηθῶσι κάτι τι, κινοῦσι ὅχι τὴν χεῖρα, πρόκειται νὰ κινηθῶσι κάτι τι, κινοῦσι ὅχι τὴν χεῖρα,

λάκι, σὲ πάπια τοῦ γιαλοῦ, ποῦ θὰ σὲ εὔρω;

Ποῦ εἶσαι και δὲν φαίνεσαι ; Ούνα. Ποῦ εἶσαι τρυπω- μένη ; Ντοῦς. Δὲν θὰ μοῦ πῆσε ποῦ Βρίσκεσαι. 'Αλά.. . θὰ πάρῃ τέλος .. Εύγα .. ἀλλα.. . ἔλα.. . ἀλλα.. . θὰ πάρῃ τέλος .. θὰ βρεθῆς ; .. Δὲν βρίσκεσαι ; .. 'Αλά.. . τρέ .. 'Επῆρε τέλος ..

Τὴν δευτέραν ταύτην σάτυραν ἡ Μαριγούλα ἀναγνοῦσσε. — 'Ιδού, εἶπε, πρὸς τίνα σκοπὸν ἔδωκεν ἡ πατέρις τὸ ξιρός εἰς μερικούς. 'Αλλὰ πλησιάζει ἡ ὥρα καθ' ἣν ὅλα αὐτὰ τὰ καθάρματα θὰ ξεπαστρευθοῦν διὰ τῆς λόγχης τῆς ἔθνοφυλακῆς.

Τὴν ἐσπέραν, ώς εἴπομεν, τῆς αἰφνηδίας ἔξόδου τῆς Μαριγούλας ἔδιδετο ἡ ἐσπερίς, ἐν ἡ ἐμελλε νὰ πρωτα- γωνιστήσῃ ὁ τότε Ντὲ Κάστρος και πρόδρομος τῆς κα- θόδου τῶν χρυσοκανθάρων δμογενῆς Ντὸκ Αριστοκράτης Τσαρλατάνος, διηγούμενος τὴν ἐν Κωνσταντινούπολει τραγικὴν τῆς γυναικῶν του ιστορίαν, και ν' ἀναπτύξῃ τὰ φιλοπάτεριδα αἰσθήματά του.

(Ἐπετει συνέχεια)
■ Ιαληγάνθρωπος.